

Arrest

nr. 322 184 van 21 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 23 september 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Manijan, een subdorp van het dorp Qalai Shahi, gelegen in het district Dar-e-Nur van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot de zesde graad en hielp uw vader in de landbouw. Uw broer Z. was werkzaam voor een vleesleverancier N. die vlees bezorgde aan het zevende regiment van de openbare orde politie in Jalalabad en het grensbataljon in Jalalabad. Uw andere broer W. was werkzaam voor het grensbataljon van het leger in Jalalabad.

Ongeveer een maand en drie à vier dagen voor uw vertrek uit het land, ontvingen jullie een dreigbrief van de taliban bij jullie huis. In de brief stond dat uw broers moesten stoppen met hun werk en dat u zich bij hen moest aanmelden om de jihad te verrichten. Als jullie dit niet deden, zouden jullie vermoord worden. Tien dagen na ontvangst van deze brief vertelden jullie dit aan jullie broers maar zij deden verder met hun werk in Jalalabad. Eén maand later ontvingen jullie een tweede dreigbrief van de taliban bij jullie huis waarin stond dat u naar hen moest komen en als u niet zou gaan, zouden ze jullie huis aanvallen. De volgende dag ging uw vader naar het districtshuis om een verzoek in te dienen inzake jullie problemen. Jullie vertelden opnieuw over deze dreigbrief aan jullie broers maar ze bleven verder doen met hun werk. Ongeveer drie à vier dagen na de tweede dreigbrief besliste u om het land te verlaten. Uw broer Z. zei u naar Jalalabad te gaan en via een vriend van hem kon u het land verlaten.

U verliet op 1/4/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 21 juni 2020) Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Slowakije, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 21 juli 2021 aan in België waar u op 22 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ongeveer drie maanden voor het persoonlijk onderhoud van 6 december 2022 stuurden de taliban nog een dreigbrief naar uw huis. Daarna verdwenen uw twee broers. Tot op heden weten jullie niet waar zij zijn.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, de taskara's van uw vader, uw twee broers Z. en W. en uw neefje S. A., documenten inzake het werk van uw broer Z. en W., drie dreigbrieven van de taliban en een brief van uw vader aan het districtshuis ter bevestiging van jullie problemen. Op 19 december 2022 verzond uw advocaat nog twee video's naar het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. In één video zijn soldaten te zien die gevierd worden met een krans en een andere video speelt zich af in een slachthuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Roemenië op 8 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief van Dublin Unit Roemenië dd. 31/08/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraagde, stelt u nergens anders asiel te hebben aangevraagd. Ze zouden wel in Roemenië uw vingerafdrukken hebben afgenomen. Opnieuw gevraagd of u dan geen verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië, blijft u volhouden er enkel uw vingerafdrukken te hebben afgegeven en dan naar hier te zijn vertrokken (CGVS, p. 26). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een ander land en stelt u dat er in Roemenië twee keer vingerafdrukken gedwongen werden afgenomen (Verklaring DVZ, punt 22 en 24). U vermeldde er voorts dat u Roemenië verliet omdat ze u daar niet goed behandelden (Verklaring DVZ, punt 33). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Roemenië, veel landen doorkruiste en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.

Ten eerste kan er weinig geloof worden gehecht aan uw beweringen over uw broers die door de taliban werden bedreigd en momenteel worden vermist. Uw broer W. zou sinds heel lang werkzaam geweest zijn in het leger bij het grensbataljon in Jalalabad stad. Wanneer hij daar beginnen werken is, weer u niet maar dit zou heel lang geleden geweest zijn. U verwijst naar een certificaat dat zou vermelden wanneer hij zijn training

bij de politie zou hebben afgemaakt en waarna hij beginnen werken is bij het grensbataljon. Hij zou meer bepaald met de opleiding gestart zijn op 18/08/1392 en deze hebben afgerond op 19/10/1392 (omgezet naar de Westerse kalender 9 november 2013 tot 9 januari 2014). Gevraagd wat voor opleiding hij moest volgen, haalt u vaagweg aan dat het over het leger ging, van de politie, zo een opleiding. Verder gevraagd waarom hij een opleiding van de politie moest volgen als hij voor het leger werkte, herhaalt u dat hij is afgestudeerd van de legeropleiding en dit op het certificaat staat. Sindsdien zou hij voor het grensbataljon bij het leger gewerkt hebben. U voegt hier nog aan toe dat voor u de politie en het leger hetzelfde zijn. Wat u precies bedoelt met politie en leger die hetzelfde zijn, stelt u dat het moeilijk te herkennen is of het politie of leger was en u er zelf niets over weet (CGVS, p. 14-15). Dat u claimt geen verschil te kennen tussen de politie en het leger terwijl u eigen broer sinds lang werkzaam zou geweest zijn voor één van beide instanties, is zeer eigenaardig. Wat voorts 'ABP Basic training' en meer bepaald 'ABP' op het certificaat betekent, weet u niet (CGVS, p. 16). Dat u zich baseert op het certificaat van uw broer zijn opleiding om te stellen dat hij voor het leger werkzaam was, terwijl dit certificaat 'ABP Basic Training' vermeldt, doet de wenkbrauwen fronsen (Documenten groene map, 4.B). Uit informatie in ons bezit blijkt namelijk dat de 'ABP' of Afghan Border Police eerst behoorde tot de Afghaanse Nationale Politie onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Pas in december 2017 wordt het meeste personeel overgeheveld naar de Afghan Border Force (ABF) binnen het Afghaanse nationale leger en onder het Ministerie van Defensie (Landeninformatie blauwe map, stukken 4, 5 en 6).

Ook over de lidkaart van uw broer bent u heel vaag. Gevraagd waarom er politie op de kaart vermeld staat terwijl u beweerde dat hij werkzaam was voor het leger, claimt u plots dat hij voor beiden gewerkt heeft en deze kaart daar ook gekregen heeft. Gevraagd dit meer te verduidelijken, poneert u dat uw broer een tijdje in een plaats gewerkt heeft en een tijdje voor de politie gewerkt heeft, maar dat u zelf niet op de hoogte bent over hoe alles in elkaar zit omdat u zelf niet voor de overheid gewerkt heeft. Gevraagd hoe u dan wel weet dat uw broer voor beide gewerkt heeft, geeft u toe dit te weten doordat u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gewezen op de lidkaart waar politie op vermeld staat. U oppert dat hij deze kaart dan misschien daar verkregen heeft (CGVS, p. 15-16). Deze lidkaart bevat evenwel een geldigheidsdatum tot 11/06/1395 (omgezet naar de Westerse kalender 1 december 2016). U heeft verder geen documenten van na deze datum die aantonen dat uw broer na deze datum nog werkzaam was voor het grensbataljon of de politie.

Tevens kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over uw andere broer Z. die ook bedreigd zou zijn door de taliban. U verklaart dat hij sinds zeven à acht jaar werkzaam was als werknemer voor de vleesleverancier N. T. en vlees leverde aan het zevende regiment van de openbare orde politie in Jalalabad en het grensbataljon in Jalalabad tot aan de machtsovername. Hij had meer bepaald een contract met dit zevende regiment (CGVS, p. 11-12). De aanmeldingsbrief, waarin staat dat uw broer voorgesteld werd door het bedrijf om vlees te leveren aan het zevende regiment van de openbare orde politie, vermeldt echter de datum 6/01/1397, oftewel 28 maart 2018 (Documenten groene map; 3.B). Dat uw broer pas in 2018 begon met dit contract voor het zevende regiment doet afbreuk aan uw verklaringen dat hij reeds zeven à acht jaar voor de machtsovername werkzaam was hiervoor. Waarom uw broer Z. tevens zou gevisieerd worden door de taliban, terwijl hij slechts werkzaam was voor een vleesleverancier die vlees leverde aan de openbare orde politie, is eigenaardig.

Voorts is het niet duidelijk waarom uw broers ongeveer een maand voor uw vertrek in 2020 voor de eerste keer bedreigd werden door de taliban terwijl ze al veel jaren voordien gestart waren met hun werk (CGVS, p. 12, 15).

Gevraagd of ze voor deze eerste dreigbrief al problemen met de taliban hadden ervaren omwille van hun werk, stelt u van niet. Waarom ze toen pas de eerste bedreiging kregen terwijl ze er al lang werkten, claimt u dat ze bedreigd werden nadat iemand hen verklikt had. Wie echter dit gedaan zou kunnen hebben, kan u niet zeggen. Er zouden veel spionnen geweest zijn en misschien dat iemand van hun vrienden uw broers verklikt heeft. Dit zijn echter louter hypothesen van uw kant en u kan niet verklaren waarom uw broers dan plots na zoveel jaren werken bedreigd zouden worden (CGVS, p. 20-21). Bovendien zouden de dorpelingen over hun werk geweten hebben en was hun werk geen geheim (CGVS, p. 13 en 17).

Daarenboven poneert u dat uw broers voor het eerst door de taliban werden bedreigd door middel van dreigbrieven. In de eerste en tweede dreigbrief zouden zij gevraagd geweest zijn te stoppen met hun activiteiten voor de overheid (CGVS, p. 19). In de vertaling van de brieven valt evenwel niets te lezen over uw broers die moesten stoppen met hun werk. Er wordt enkel naar u gevraagd om hen te vervoegen. In de tweede dreigbrief wordt er zelfs vreemd genoeg niet meer naar uw broers verwezen maar enkel nog gesproken over u en dat terwijl het net uw twee broers waren die een job voor de overheid zouden uitgevoerd hebben.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de

persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, namelijk uw broer W., waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Zo zou de taliban in de eerste dreigbrief ook uw naam vermeld hebben en geschreven hebben dat u naar hen moest gaan om de jihad verrichten (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom ze wilden dat u hen zou vervoegen, stelt u dat ze wilden dat u onschuldige mensen zou doden en zou vechten tegen het leger en de leden van de overheid. Verder gevraagd waarom ze dan precies u wilden en niet iemand anders, poneert u dat u gewoon thuis was en er niemand anders thuis was. Over andere jongens in uw dorp die ook zouden gevraagd zijn om de jihad te verrichten, heeft u geen weet. U heeft hier nooit iets over gehoord en hen ook zelf nooit iets hierover gevraagd (CGVS, p. 21). Dat enkel u bedreigd werd door de taliban, terwijl u een landbouwer was, kan het CGVS niet overtuigen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er voorts op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er gebruik werd gemaakt van dergelijke praktijken door de taliban.

Dat uw broers tot slot verder bleven doen met hun werkzaamheden voor de overheid nadat de twee dreigbrieven naar uw huis werden verzonden, terwijl u het land moest ontvluchten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw broers zouden zelfs verder gewerkt hebben tot aan de machtsovername door de taliban, meer dan een jaar na uw vertrek uit het land (CGVS, p. 24).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw vader, broers en neefje die hoogstens hun identiteit bevestigen.

Met betrekking tot de documenten van uw broer W. zijn werk dient te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten uw verklaringen niet ondersteunen. Zo verwijst u naar een opleidingscertificaat van uw broer W. van bij het leger maar blijkt uit het certificaat dat uw broer een opleiding voor de Afghan Border Police heeft gevolgd. Ook zijn lidkaart zou politie bevatten terwijl u eerst claimde dat hij voor het leger werkzaam was. Het is pas bij confrontatie met deze lidkaart dat u plots beweert dat hij zowel voor het leger als de politie gewerkt heeft (CGVS, p. 15-16). De foto's van zijn tewerkstelling kunnen verder weinig toegevoegde waarde bieden daar deze niet aantonen dat deze persoon daadwerkelijk uw broer zou zijn. Aan foto's kan tevens weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De documenten van uw andere broer Z. stroken ook niet met uw verklaringen over het tijdstip van zijn contract voor N. t. met het zevende regiment van de openbare orde politie. Zo omvat één van de documenten

een datum van 6/01/1397, oftewel 28 maart 2018 terwijl u beweerde dat hij reeds zeven à acht jaar voor de machtsovername vlees leverde aan dit zevende regiment.

Met betrekking tot de drie dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat aan documenten enkel bewijswaarde kan worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Zoals reeds eerder uiteengezet stroken uw verklaringen over uw broers die moesten stoppen met hun werk in de eerste twee dreigbrieven opnieuw niet met de inhoud van deze brieven, waarin met geen woord gerept wordt over dat ze moesten stoppen met werken (CGVS, p. 19).

In de brief van uw vader aan het districtshuis ter bevestiging van jullie problemen verwijst uw vader naar de twee dreigbrieven van de taliban waarin Z. en W. gevraagd werden te stoppen met hun job en dat u zich bij hen moest aansluiten. Ook deze brief verwijst vreemd genoeg opnieuw naar dit verzoek van de taliban dat uw broers met hun werk moesten stoppen terwijl geen van de twee dreigbrieven dit verzoek daadwerkelijk vermeldt.

De twee video's bieden tevens weinig toegevoegde waarde aan uw asielmotieven daar hieruit niet afgeleid kan worden dat ze specifiek betrekking hebben op uw broers en hun tewerkstelling. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat deze video's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt tot slot dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg

van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de

leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 23 september 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

2.2. Op 31 juli 2024 heeft verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, een aanvullende nota overgemaakt waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

- “1. Integratiebewijzen van verzoeker
- 2. Foto's van verzoeker met zijn twee broers W. en Z., in België en in Afghanistan
- 3. Foto's van verzoekers broer, W. in Afghanistan
- 4. Kopie van de 2 bijlagen 26 van verzoekers andere broer, Z.
- 5. Verklaring van verzoeker”

2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer waarmee hij de volgende stukken overlegt:

- “1. Bewijzen van Integratie
- 2. Kopie identiteitskaart van verzoekers broer Z. in Engeland.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest vermoord te worden door de Taliban omdat zijn broers werden bedreigd omwille van hun werkzaamheden voor de politie en het leger, en omdat hijzelf met dwang zou worden gerekruteerd.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vooreerst geoordeeld dat verzoeker meermaals en in strijd met de stukken van het administratief dossier (EURODAC Search Result; Brief van Dublin Unit Roemenië dd. 31/08/2021 in het administratief dossier) verklaarde geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië, terwijl van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Daarop heeft de verwerende partij geoordeeld dat het feit dat hij zich aan de procedure onttrokken heeft in Roemenië, veel landen doorkruiste en helemaal doorgereisd is tot in België, een gedrag is dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Verzoeker verwijst naar artikel 10.1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarin wordt bepaald dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan. Hij betoogt dat het asielrelaas grondig moet worden onderzocht op basis van de informatie die de asielinstanties in hun bezit hebben op het ogenblik dat de asielautoriteiten een beslissing dienen te nemen.

In dit verband wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als een geheel gelezen moet worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. De Raad wijst erop dat uit het geheel van de hierboven geciteerde motieven niet blijkt dat het VIB werd afgewezen louter omdat het door de verzoeker laattijdig zou zijn ingediend. Het betoog van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag. Voorts kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar zij betoogt dat de vaststelling dat verzoeker zich niet zo snel als mogelijk als verzoeker om internationale bescherming heeft gemeld in één van de lidstaten die hij heeft doorkruist niet getuigt van een ernstige en oprechte vervolgingsvrees en een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit heeft de verwerende partij er evenwel niet van weerhouden om het vluchtrelaas van verzoeker te onderzoeken op haar merites.

Met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing over de vaagheden die verzoeker etaleerde betreffende de tewerkstelling van zijn broer W., betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel als iemand die zijn vader hielp in de landbouw.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de grensbewaking aanvankelijk tot de bevoegdheid van de politie behoorde, onder de ABP, en het meeste personeel in 2017 werd overgeheveld naar de ABF binnen het leger. Hoewel dit zou kunnen verklaren waarom verzoeker nogal verwarrend het nu eens had over de politie en dan weer over het leger, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat van hem in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij verklaringen aflegt die overeenstemmen met de documenten die hij dienaangaande neerlegt. De vaststelling dat verzoeker stellig beweerde dat het certificaat van zijn broer dat hij voorlegde aantoonde dat hij een legeropleiding volgde, terwijl uit dit stuk blijkt dat zijn broer een opleiding volgde bij de Afghan Border Police is weinig aannemelijk. Verzoeker toont niet aan dat zijn lage geletterdheid en het feit dat hij samen met zijn vader in de landbouw werkte hem niet zou toelaten met kennis van zaken te spreken over de stukken die hij neerlegt ten bewijze van zijn vervolgingsvrees omwille van de werkzaamheden van zijn broer en die toch enigszins correct te schetsen.

Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *"familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie", en dat "Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, namelijk uw broer W., waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, [...] onvoldoende [is] om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.*

Verzoeker verwijst dienaangaande naar een rapport van Nansen waarin wordt verwezen naar de Country Guidance van april 2022, en stelt dat het duidelijk is dat de groep waartoe hij behoort nood heeft aan internationale bescherming. Echter moet erop worden gewezen dat na lezing van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (in het bijzonder EUAA “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan” van augustus 2022 en EUAA “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023, p. 54-59: “Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to.”) moet worden besloten dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, maar dat heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Nu hierna zal blijken dat verzoeker daarvan niet overtuigt is, is de motivering aangaande de werkzaamheden van zijn broer W. overtuigend, net zoals de bijkomende stukken die verzoeker aanbrengt in zijn aanvullende nota's, met name de foto's van zijn broer in het leger. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor zover verzoeker de werkzaamheden van zijn andere broer Z, werkzaam voor een vleesleverancier die zou leveren aan de politie, noch daargelaten de vraag dat verzoekers verklaringen over de start van diens tewerkstelling niet strookt met de stukken die hij neerlegde, zoals weergegeven in de bestreden beslissing en niet betwist door verzoeker.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker geen melding maakte van andere vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn broers en zichzelf dan de dreigbrieven die hij en zijn familie zouden hebben ontvangen.

Wat zijn twee broers betreft, verklaarde hij uitdrukkelijk dat zij tot de eerste dreigbrief in 2020 geen andere problemen hadden ondervonden met de taliban. Naast het feit dat het opmerkelijk is dat ze, hoewel ze reeds vele jaren voordien waren gestart met hun werkzaamheden bij respectievelijk het grensbataljon en een vleesleverancier die leverde aan de politie en dit ook geen geheim zou zijn geweest, stroken ook hier verzoekers verklaringen niet met de inhoud van de dreigbrieven die hij heeft neergelegd. De verwerende partij stelde het volgende vast:

“Daarenboven poneert u dat uw broers voor het eerst door de taliban werden bedreigd door middel van dreigbrieven. In de eerste en tweede dreigbrief zouden zij gevraagd geweest zijn te stoppen met hun activiteiten voor de overheid (CGVS, p. 19). In de vertaling van de brieven valt evenwel niets te lezen over uw broers die moesten stoppen met hun werk. Er wordt enkel naar u gevraagd om hen te vervoegen. In de tweede dreigbrief wordt er zelfs vreemd genoeg niet meer naar uw broers verwezen maar enkel nog gesproken over u en dat terwijl het net uw twee broers waren die een job voor de overheid zouden uitgevoerd hebben.”

Verder heeft de verwerende partij er ook nog op gewezen dat verzoekers beide broers hun werkzaamheden voor de overheid hebben verdergezet nadat de twee dreigbrieven werden ontvangen en dit zelfs tot aan de machtsovername, meer dan een jaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsvrees op grond van de werkzaamheden van zijn broers. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat deze vaststellingen niet correct zijn. Met zijn stelling dat de plotse dreiging van de taliban louter toeval kan zijn geweest, en zijn theoretische bespiegelingen waarmee hij er impliciet op wijst dat voldaan is aan artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, geeft hij weliswaar aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de verwerende partij, maar toont hij niet aan dat deze niet redelijk zou zijn, of niet gegrond op de stukken van het administratief dossier. De Raad heeft weliswaar oog voor het feit dat verzoeker verklaarde dat in september 2022 nog een dreigbrief zou zijn ontvangen en dat zijn broers daarop verdwenen zijn, dat uit de foto's en stukken die hij bij zijn aanvullende nota's voegt -waaronder een foto van de drie mannen gezamenlijk- blijkt dat de man die hij aanwijst als zijn broer Z. sedert februari 2023 ook in België is en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en de man die hij aanduidt als zijn broer W. luidens een foto van diens 'application registration card' een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Groot-Brittannië. Echter, uit het loutere feit dat beide mannen ook vertrokken zijn uit hun land van herkomst kan geen vervolgingsvrees worden afgeleid. Dat er een derde dreigbrief zou zijn gekomen is overigens een blote bewering, die geen afbreuk doet aan hetgeen hiervoor reeds werd vastgesteld. Aangezien ook met deze stukken niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers broers omwille van hun werkzaamheden werden vervolgd, bieden de nog bijgebrachte foto's van Z. in legeruniform en in het gezelschap van andere soldaten überhaupt geen soelaas, temeer nu in de bestreden beslissing ook al werd vastgesteld dat *“aan foto's [...] weinig bewijswaarde [kan] worden toegekend daar deze door mogelijk*

enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij Afghanistan ook heeft verlaten uit vrees voor een gedwongen rekrutering, en de motivering in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, dat zijn verklaringen afwijken van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze en dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval anders is, verwijst verzoeker naar een Algemeen Ambtsbericht Afghanistan uit 2016 om aannemelijk te maken dat omwille van de veiligheidssituatie in Nangarhar en de vele aanslagen aldaar gedwongen rekrutering, zelfs van onbekenden, aannemelijk is. Verzoeker kan echter bezwaarlijk het standpunt van de verwerende partij in een ander daglicht stellen door te verwijzen naar gedateerde informatie uit 2016, gezien hij zijn vluchtrelaas en zijn vertrek situeert in juni 2020. Daarenboven had de verwerende partij ook al vastgesteld dat verzoeker geen weet had van andere jongens van het dorp die zouden zijn gevraagd voor de jihad en zich daarover ook niet had geïnformeerd, en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat en waarom de taliban enkel hem zou hebben geïnviteerd.

Uit wat voorafgaat kan samen met de verwerende partij worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De stukken die hij bij zijn aanvullende nota's voegt doen daaraan, zoals hierboven reeds gesteld, geen afbreuk. De niet ondertekende verklaring die aan niemand kan worden toegeschreven, maar die lijkt uit te gaan van verzoeker en waarin hij enerzijds nog eens zijn vluchtmotieven uiteenzet en anderzijds zijn tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen nog in een ander daglicht tracht te stellen is geen nieuw element, nu niet valt in te zien om welke reden ze niet bij het verzoekschrift kon worden gevoegd. Bovendien doet deze post-factumverklaring geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Er is komen vast te staan -in strijd met wat verzoeker meent te kunnen voorhouden- dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “(gepercipieerde) verwestering”. Hij verwijst hierbij naar landeninformatie uit 2016 tot 2020 en voegt een aantal “integratiebewijzen” bij zijn aanvullende nota's.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de objectieve en geactualiseerde landeninformatie die door beide partijen wordt aangereikt daar niet anders over doet denken.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïnviteerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

De verwerende partij heeft in de voormelde context in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Met het bijbrengen van foto's en stukken waaruit blijkt (i) dat verzoeker hier Nederlandse les volgt en volgens zijn lesgever een vriendelijke, regelmatige en enthousiaste en leergierige student is en (ii) dat hij tewerkgesteld is en volgens zijn productieverantwoordelijke en collega blijkt geeft van een goede werkhouding, maakt verzoeker weliswaar aannemelijk dat hij in staat is om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar kan niet worden afgeleid dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan en evenmin dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken. Van verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de Taliban reeds aanwezig was kan immers niet zomaar worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hij moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofd gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie

van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 23 september 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 en in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker toont niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken en brengt geen actuele informatie bij die erop zou wijzen dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan, ook niet nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------